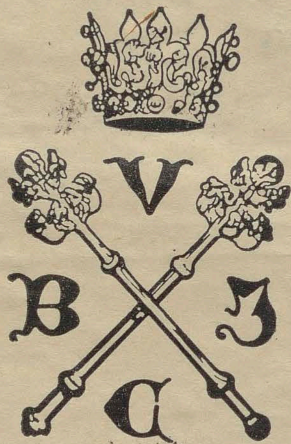

Biblioteka Jagiellońska
stdr0017858

V
B J
C
391300
Mag. St. Dr. II

KAZANIE

Pod czas Pogrzebu

JAŚNIE OŚWIECONEGO

ANTONIEGO

HRABI na WIŚNICZU i JAROSŁAWIU

XIĄŻĘCIA

LUBOMIRSKIEGO

KASZTEŁANA KRAKOWSKIEGO,

GENERAŁA MAIORA WOYSK KORONNYCH,

ORDERU ORŁA BIAŁEGO KAWALERA.

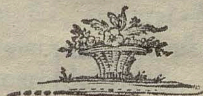
W KOSCIELE WARSZAWSKIM XX. REFORMATOW,

Przez X. Benedykta Roszkowskiego

Wielko-Polskiey Reformatów Prowincyi Definitora i Sekretarza,

Dnia 22 Kwietnia Roku 1782.

MIANE.

w WARSZAWIE,

w Drukarni J. K. Mci i Rzplitey uprzywileiowaney GRÖLLOWSKIEY.

IMPRIMATUR

ANTONIUS EPISCOPUS.

KAZANIE

THEMA: *Unus ex primoribus... Vir ætate provectus & vultu decorus... hoc modo vita decessit.* 2. MACH. 6.

Jeden z przednieyszych Mąż wieku podeszłego, i twarzy przyiemney tym sposobem życia dokonał.

NAYIAŚNIEYSZY MIŁOŚCIWY KRÓLU!

A wszakże z przednieyszych ieden? bo ile do godności pierwszy w tym Królestwie Senator, *unus ex primoribus* ile do wieku mąż sześciudziesiąt trzema lat życia znakomity *vir ætate provectus (a)* ile do postawy, przymiotami, iakie powagę Xiążęcia dostoyność Senatora i twarz sławnego człowieka krasić powinny, Pan okazały *vultu decorus* J. O. ANTONI Hrabia na Wiśniczu i Jarosławiu Xiąże LUBOMIRSKI, Kasztelan Krakowski, Generał-Maior Woysk Koronnych, Orderu Orła Białego Kawaler; ten Pan tak miły Senator tak znaczny obywatel tak poważny umarł niestetyż!

(a) *Varro* quinque gradus ætatis facit... In quarto gradu usque ad sexagesimum annum seniores nuncupat; a sexagesimo usque ad finem vitæ uniuscujusque quintum gradum factum, in quo qui essent senes appellat.

Hypocrates: Sextum gradum ætatis id est senectutis ab anno sexagesimo primo ordiri testatur apud censorinum libro de die natali.

Oto trunna, oto zwłoki iego śmiertelności, oto wſpaniały ten pogrzeb przednieyſzego nad rozgorzałe w tey Błagalni światła od Tronu Senatu Rycerſtwa, i naypoważnieyſzych Gości nabieraiący blaſku, ſtanowią nie odwrotną prawdę: Antoni Xiąże Lubomirski, Kaſztelan Krakowſki iuż między nami żyć przeſtał *vita deceſſit*, a to iakim ſpoſobem?

Dwoiaki ſpoſòb śmierci, a w nim śmierć Xiążęcia Kaſztelana ieſt myśli moiey zamiarem: ſpoſòb każdemu człowiekowi poſpolity, i ſpoſòb Panu temu właściwy.

Umarł Antoni Xiąże Lubomirski Kaſztelan Krakowſki, ſpoſobem powſzechnego, bo iſtności doczeſney nie uchronnego prawa. — Mąż to był ròwnie w obcych, iak i w naſzym Kròleſtwie znamienity, Pan doſtatni i możny, okazałość iego ſtanu znaioma ieſt wſzyſtkim okolicom.

Wprawdzie dla wybornych przyrodzenia darow, dla wznieſionego nad ſzczęście, i maiątek umyſłu, Pan ten godzien był poźnieyſzego dożyć wieku. — Te były J. O. Domu i Przyiacioł iego życzenia, tegośmy żądali wſzyſcy. — Ale cożż? Mąż ten znamienity, Pan ten doſtatni, i możny, człowiek był śmiertelny; a czyliż nie rownemu popiołowi podległe ſą cedry wynioſłe co chroſty poziome? wſzyſtko to bez rożnicy odwieczny zaymuie wyrok: — *Y wy iako ludzie pomrzecie, i iako ieden z Xiążąt polegniecie (b).* — Prożnoby pytać, gdzieby nie zaſięgał rozruch o ziſzczeniu prawa tego na Xiążęciu Kaſztelanie *num ignoratis quoniam Princeps.. cecidit hodie? (c)* Lecz to ieſt poſpolity dla każdego człowieka umierania gatunek, czas mowić o ſzczegulnym. — Mowię:

Antoni Xiąże Lubomirski Kaſztelan Krakowſki, umarł ſpoſobem mężowi w Senacie pierwſzemu przyzwoitym i właſnym. — Pocoż daley rzecz mam określać, iuż powiem wyraźniey.

J. O.

(b) Pſalmo 81. — 7.
(c) 2. Reg. 3.

J. O. Antoni Xiąże Lubomirski Kaſztelan Krakowſki, umarł w pełności zaſlug poświęconych Oyczyznie. — Ta była ſędziwość iego wieku *(d) ætate provectus.*

J. O. Antoni Xiąże Lubomirski Kaſztelan Krakowſki, umarł w piękności przykładów poſſdanych Synom Oyczyzny. — Ta była twarz iego ducha *(e) vultu decorus.*

Oto ten właściwy ſpoſób Xiążęcia Kaſztelana, którym życie wiodł i zakończył. — *Hoc modo vita deceſſit.*

Wcale ia tu Panowie moi nie przeſadzam w ſłowach. — Pełność zaſlug i powaga przykładów, dwa ſą przymioty dzielney Xiążęcia Kaſztelana duſzy; pierwſzy owocem ieſt iego pracy, drugi ſkutkiem iego cnoty; ieden ukazuie go ſławnym Senatorem, drugi gruntownym Chrześcianinem; tamten uwielbia go w tym czaſie, ten wielbić go nie przeſtanie na wieki. — Pierwſzy dowodząc ſędziwości zaſlug, iakiemi ſię Xiąże Kaſztelan w wieku podeſzłym uwieńczył, zachęca nas do poświęcenia prac dobru powſzechnemu, chcemyli życie chwalebne wieść przed światem, i drugi ukazuiąc przyiemność cnych przykładów, iaka z twarzy i poſtępków Xiążęcia Kaſztelana wynikała, podaie ſpoſób, iakim o cnoty uſiłować powinniśmy, chcemyli śmierć ſzczęśliwą żyſkać przed Bogiem.

Naywyżſzy światów obudwóch Panie, przy wychwalaniu dzieł i cnót ludzkich daruy łaſkę mówienia z chwałą twoią.

(d) Vere ſenectus illa eſt, quæ non canis, ſed meritis albeſcit. *S. Ambr. Ep. 60.*

(e) Vultus à verbo volo ſicut cultus à colo ſignificat propriè voluntatem & motum animi in homine. *Cicero in Piſonem.*

Imago animi vultus eſt *Cicero lib. 3. de Oratore.* — Et vultus qui in nullo animante eſſe præter hominem poteſt, indicat mores. *Cicero lib. de Legibus.*

CZĘŚĆ PIERWSZA.

Sławne zasługi, nie tylo nieśmiertelności, ale też iakiegoś ubòstwienia człowieka ozdabiaią znamieniem; bo wyiąwszy dary nadprzyrodzone, z przyrodzonych porządku, nic BOGU właściwszego nie posiadamy, nad moc ziednania sobie chwalebney u potomnych pamiątki.

Skarby, szczęście, siły, wiek długi, skutkami częstokroć są dopuszczeń naywyższych na cięższe swych właścicielòw zmartwienie. — Sposòb zasłużenia się dobrze, udziałem iest Stwòrcy rozumnemu stworzeniu życzliwego. — *Nihil tam Divinum habet homo, quam de aliis mereri bene.* (f)

Postąpmy wyżey. — BOG w istocie swoiey od wiekòw do wiekòw mimo nas szczęśliwy, wziął sobie za lubość (g) stać się pròcz innych przyczyn człowiekiem dla nabycia w ciele śmiertelnym wdzięcznego wspominania iego łask, iego dobrodzieystw, iego przychylności i miłości, iego prac aż do krwi wylewu dla nas łożonych *semetipsum exinanivit, formam servi accipiens in similitudinem hominum factus, & habitu inventus ut homo* (h). — Otrzymane z tąd Imię nad wszystkie imiona, dowodzi, w iak wysoki szacunek poszły przed Oycem Jego zasługi, przez podięte na dobro nasze usilności *propter quod & DEUS exaltavit illum, & donavit illi nomen quod est super omne nomen* (i). — W zbiorze mòwiąc: BOG przez wzięcie na siebie obyczaiu ludzkiego wyniòsł przyrodzenie nasze do możności czynienia coś Boskiego *unde DEUS ad humana deprimitur, inde natura hominum ad divina elevatur.* (k)

Już

(f) S. Greg. Nanzian. Orat. de paup. animæ.

(g) Deliciæ meæ esse cum filiis hominum. *Prov.* 31.

(h) Ad Philip. 2. — 7.

(i) Ibidem.

(k) S. Leo Papa.

Już myśl moię wiodąc do złączenia iey z prawdą przedsięwziętą; mówię.

W tak wysokich własnościach, przez poświęcanie zasług swych Oyczyznie, pędził bieg śmiertelności swoiey J. O. Antoni Xiąże Lubomirski Kasztelan Krakowski.

Podzielmy zaraz ich rodzay na gatunek zasług, do których należał prawem urodzenia, i których nabył prawem nowego dziedzictwa. — Nie można tu rozłączać oboyga, pomiianie pierwszego, nie byłoby względem na drugie.

Położył Xiąże Kasztelan znaczne dla Oyczyzny zasługi w Poprzednikach swoich; przymnożył ich liczby przez swe zasługi szczególne. — Zrachuymy to uważnie, w słów krótkości zbieraiąc cały wniosek.

I. Obrazy starożytności, umieią iednać sobie w oczach i umysłach naszych powagę, oczom wystawuiąc pamiątkę dzieł dawnych, a umysły zagrzewaiąc do usiłowania o podobne. — Wielbią ie te wieki oświecone, iako uwielbione od wieków dawnieyszych. — Chwalmy (mówi Salomon) mężów w ich pokoleniu sławnych. — *Laudemus viros gloriosos in generatione sua. (l)* — Godni są tego, iako ludzie w boiu potężni, w rozumowaniu wysocy, w panowaniu rozsądni, w dostatkach pomiarkowani, w nabywaniu zasług gorliwi. — Ziednali całemu Narodowi sławę, i póki dni doczesnych, póty Imię ich słynąć po świecie nie przestanie.

Jest to zbiór krótki pochwał należących wielkim w Oyczyznie zasługom Jaśnie Oświeconych Xiążąt Lubomirskich Domu, a pochop do ich wzmiankowania podaie nam nie odrodny Potomek Ich J. O. Antoni Xiążę Kasztelan Krakowski. — *Qui de illis nati sunt reliquerunt nomen narrandi laudes eorum. (m)*

Jakże

(l) Eccl. 44. 8.
(m) Eccl. 44. 8.

Jakże więc wſpominać miałbym, że dziſiay w grób ſpuſzczamy wyſokiey krwi Xiążąt LUBOMIRSKICH część znaczną, milcząc z kąd ta i od iak dawnych czaſów wypływa? *(n)* Jak pochwalać Naſtępcę, pomiiaiąc wiekopomne Poprzedników iego dzieła, iakie na pierwſzym czole ſtawia.

Naypierwſzy w tym DOMU na Wiśniczu HRABIA *(o)* J. W. SEBASTYAN LUBOMIRSKI Kaſztelan Woynicki, Sendomirſki, Spiſki, Dobczycki Staroſta, Prapradziad ANTONIEGO Xiążęcia Kaſztelana Krakowſkiego, Pan i w piaſtowanych Poſelſkich Urzędach *(p)* i w gorliwey ku Oyczyznie miłości nieprzeſtannego uwielbiania godny.

Przebieżmy Króleſtwa Polſkiego dzieie, przebieżmy prawa; czytać będziemy nie bez zbudowania o SEBASTYANIE Hrabi na Wiśniczu LUBOMIRSKIM, iak Monarchów Polſkich poſiłkował obozy w czaſie woien. *(q)* Jak z właſnego koſztu wyſtawionym żołnierzem bronił granic Polſkich w czaſie bez-królewia. *(r)* Jak w ognie miotał krew i życie właſne w czaſie nieſpodzianych naiazdów. *(s)* Jak zna-

---

(n) DOM LUBOMIRSKICH w Polſzcze ſtarożytny i możny, opiſuie Paprocki fol. 146, iako znaczne w Woiewództwie Krakowſkim, przy Kaſztelaniach, Staroſtwach, Sęſtwach, Krakowſkich około roku 1500 poſiadał urzędy.

STANISŁAW i FELIX LUBOMIRSCY w roku 1527 podpiſali przywiley miaſtu Krakowu *Korona Polſka* tom. 3, fol. 166.

PIOTRA LUBOMIRSKIEGO w roku 1541. Poſła od ZYGMUNTA I. Króla Polſkiego do IZABELLI Królowey Węgierſkiey na ſeym Dobreczyńſki, *wſpomina Bielſki folio 583.*

(o) SEBASTYAN LUBOMIRSKI nabywſzy dziedzictwem Wiśnicza z przyległościami, pierwſzy otrzymał od Ceſarza na ſiebie i na ſwą potomność tytuł Hrabi na Wiśniczu, *co świadczy Joan. Latos in dedic ſrogiego zaćmienia 1592.*

(p) Poſelſtwa na ſeymy wielekroć odprawiał, z których na funkcye wyſtawiany, iuż do zwiedzenia Staroſtwa Spiſkiego, iuż do granic od Szląſka *Conſt. 1590, folio 589*, iuż do Rad Woyſkowych *folio 565.*

(q) Stefana Króla Polſkiego w Inflantach znacznemi poſiłkami wſpierał. *Georg. Lubomirſki in Manif. fol. 7.* zbròynych 500. ſwym koſztem poſtawionych ZYGMUNTOWI III. Królowi Polſkiemu przyſłał z Synami ſwemi pod Smoleńſk *idem Georgius.*

(r) Na ziezdzie Mało-Polſkiey Prowincyi, po śmierci Stefana Króla ſto konnych, i ſto pieſzych uzbroił, dla ubeśpieczenia granic Polſkich. *Conſt. 1586, fol. 402.*

(s) Pod Byczyną w 500. z ſwego nakładu żołnierzy zwycięſko w ſwey oſobie ſtawał. *Idem Georgius.*

znaczne czynił nakłady dla zbogacenia i rozſzerzenia Oyczyzny. *(t)* Jak nie żałował dóbr włáſnych dla dobra públicznego. *(u)* Wyżſzych godzien pochwał, niż które nad nim grobowe dźwigaią głazy *antiqua pietate Senator.. bello & prœliis clarus. (w)* A lubo i prac i wieku wyſilenie wzbroniły mu czaſu do zaſług dalſzych. *(x)* Rozſzerzył ie przecię czas naſtępuiący w niezdrożnym potomſtwie iego *(y)* z pomiędzy którego znamienicie ſłynął.

J. O. Stanisław Hrabia na Wiśniczu i Jaroſławiu Xiążę Lubomirski, po Godności Podczaſzego Koronnego, Ruſki, a potym Krakowſki Woiewoda, Generał i Staroſta, prócz Krakowſkiego Spiſki, Zatorſki, Niepołomnicki, Dobczycki, pierwſzy od dwóch Augustów, Ferdynandów, Ceſarzów, Xiążęciem Páńſtwa Rzymſkiego, przez koniecznie ofiarowany przywiley ogłoſzony. *(z)* — Któż ſię nie zaſtanowi nad nieprzełamanemi Stanisława Xiążęcia pracami, od których młodość iego do dzieł Rycerſkich wziąwſzy początki, przywiodła go wkrótce do ſtanu doſkonałego Wodza. — Dowodzą tego obſzernie indziey opiſane Stanisława Xiążęcia potyczki,

 kiedy

(t) Spiż Polſki wielkim złota nakładem od Węgrów odkupił, i do Korony przyłączył. *Załuſki mowy fol. 86.*

(u) Szyby ſolney bliſko Wieliczki w ſwych dobrach Lednickich dobytey dochodom Koronnym uſtąpił. *Conſt. 1607, fol. 850.*

(w) Okolſki ex Mauſoleis Lubomirſcianis.

(x) Lat 76. przeżywſzy umarł w roku 1613. pogrzebiony w Kaplicy ſwey fundacyi u Ichmć XX. Dominikanów w Krakowie. *Cichoc. alloqu. Oſecen. lib. 2, cap. 8, i Pruſzcz.*

(y) Złączony drugim ślubem z Anną Branicką Łowczanką Krakowſką, Starościanką Niepołomnicką z niey zoſtawił cztery Córy Katarzynę Xiążęcia Januſza Ostrogskiego Kaſztelana Krakowſkiego, Zofią Mikołaia Oleśnickiego Woiewody Lubelſkiego, Barbarę Jana Zebrzydowskiego Miecznika Koronnego, Krystynę Staniſława Koniecpolskiego Kaſztelana Krakowſkiego, Hetmana W. Koron. Małżonki. — *Albertus Oſiarowicz in Diva Miſlenicenſi.*

Synów zaś dwóch: Stanisława Woiewodę potym Krakowſkiego, o którym w kazaniu i Joachima Staroſtę Dobczyckiego; ten młodo w obozie pod Smoleńſkiem z trudów woyſkowych roku 1610 umarł.

(z) Principis Imperii titulum à duobus Auguſtis Ferdinandis ultro oblatum miſſumque velut pignus Imperatorii de ſe judicii in modeſtiæ ſcrinio depoſuit. Starowolſki in monumentis.

kiedy do boku Hetmanów naypierwszym Rad woyskowych wyznaczony Kommissarzem, iuż sobie wysłużył Imię Oyczyzny Oyca, wprzód niż się wypłacić mógł z wysługi Syna, *pueritiam auspicavit à præliis, Patrem egit Patriæ priusquam Filium exprimere posset.* (a) — Słynie przez wieki okazałe za ZYGMUNTA III. pod Chocimem zwycięstwo, któremu STANISŁAW Xiąże nad woyskiem obudwu Narodów hetmaniąc, przez wybicie plonu z rąk nieprzyiacielskich, Oyczyznę powrócił Oyczyznie *Patriam sub Chotimo Patriæ restituit.* (b) A za całą krwawych boiów nadgrodę (szczery miłośnik sławy Narodu swego) (c) zostawiwszy sobie unikanie nadgrody, mężnieyszym siebie samego, niż ogniów i mieczów stał się zwycięzcą *semper honoribus Major, Castellanatûs Cracoviensis, & Supremos in Regno Præfecturæ Exercituum fasces recusavit.* (d) — Wódz ten zwycięstwami niż wiekiem podeszleyszy, (e) był to Prapradziad ANTONIEGO Xiążęcia Kasztelana Krakowskiego, à Oyciec podobnego sobie, prócz innego potomstwa (f) Syna.

J. O.

(a) *Pigłowski* in elogiis.

(b) *Pigłowski ibidem.* — Bo po śmierci Chodkiewicza Hetmana W. W. X. Lit. i po zaięciu w niewolą KONIECPOLSKIEGO Hetmana W. Koron. pod Czeczorą, Stanisław Xiąże za obudwu pod Chocimem przeciw Osmanowi Carowi Tureckiemu sławnie hetmanił, klęskami go zniewoliwszy do traktatów pożytecznych Oyczyznie *Korona Polska tom. 3.*

(c) Miłośnik sławy narodu, nie tylo przez pracowite funkcye od Rzeczypospolitey sprawowane iuż w obozach, iuż na granicach Węgierskich &c. *Const. 1634, fol. 3 & 8,* przez podniesienie Zamków upadłych w swych Starostwach, ale też przez dosyłane Hetmanom znaczne swym kosztem posiłki, przez dźwiganie Oyczyzny nawet w ostatniey zdrowia słabości, na którą nie tak urzewniał, iak, że ani ręką w obozie, ani radą w Senacie wspierać nie mógł Oyczyzny ulubioney. *Const. 1627, fol. 13.*

(d) *Starowolski in monumentis.* Po skończoney Chocimskiey, Stanisław Xiąże przez dwa roki Woysku Koron. i W. X. Lit. hetmaniąc, Stanisławowi KONIECPOLSKIEMU Hetmanowi W. Koronnemu za powrótem iego z niewoli Tureckiey Buławę z zupełną władzą samochcąc oddał. *Const. 1633, fol. 3.* Nie przestał iednak i potym walczyć za Oyczyznę, bo w roku 1629, Tatarów z Kantymirem Wodzem w granice Polskie zacieklych poraził i odpędził. *Piasecki Annal fol. 409.*

(e) Przeżywszy lat 66, umarł w roku 1649.

(f) Z Zofii Xiężniczki Ostrogski Woiewodzanki Wołyńskiey, zostawił dwie Córy: KATARZYNĘ Woyciecha Xiążęcia RADZIWIŁŁA Kanclerza W. Lit. i KON-

J. O. JERZEGO SEBASTYANA Xiążęcia LUBOMIRSKIEGO Marszałka W. Koron. Hetmana Polnego Koronnego, walecznego przeciw Szwedom, Tatarom, Siedmiogrodzanom, Rokoszanom, a zawsze szczęśliwego bez klęski Wodza, (g) równie wiernego Tronowi, iak Oyczyznie w pokoiu i woynie Ministra (h) wyższego nad wszyst-

STANCYĄ Francifzka CZARNKOWSKIEGO Kasztelana Poznańskiego Małżonki. Synów zaś trzech: KONSTANTYNA Krayczego Koronnego młodo z świata w roku 1663 zabranego, JERZEGO Marszałka W. Koron. Hetmana Poln. Lit. o którym w Kazaniu, i ALEXANDRA MICHAŁA. Ten

ALEXANDER MICHAŁ Woiewoda Krakowski, do Króla i Oyczyzny przywiązany okryte pułki na woynę wystawił. *Potocki in centur. viror fol.* 72. Przy Janie Kazimierzu Królu Polskim nie przełamaną wiarą dostawał, *Porządek Elekcyi 1648, fol.* 14 & 24. Posłował na Seym 1643, z kąd Kommissarzem do Ceł *Const. fol.* 17, i do pogranicznych od Szląska różnić w roku 1661. *Const. fol.* 26, umarł roku 1676. Z Tekli Heleny Ossolińskí Kanclerzanki W. Koronney, został po nim Syn ieden, a ten był.

JOZEF KAROL Marszałek W. Koronny z Seymu 1685, Kommissarz do podziału hiberny *Const. fol.* 6. do zwiedzenia Skarbu Koron. *Const. fol.* 8. a z Seymu 1690 Deputat do boku Królewskiego dla obrad pod woynę Turecką *Const. fol.* 8. Złączony z Teofilą Xiężniczką Ostrogską i Zasławską ostatnią Dziedziczką Xiążąt Zasławskich Woiewodzanką Krakowską pozostałą po DYMITRZE Xiążęciu WIŚNIOWIECKIM Kasztelanie Krakowskim, Wdową a Siostrzenicą JANA III. Króla Polskiego, zostawił dwie Córy: TERESSĘ wydaną za Karola Xiążęcia Neyburskiego, i JOZEFĘ MARYĄ złączoną z Janem Xiążęciem SANGUSZKIEM Marszałkiem W. W. X. Lit. *Załuski w mowach fol.* 88.

(g) Jerzy Sebastyan pod Stanisławem KONIECPOLSKIM Hetmanem W. Koron. pierwiastki dzieł Rycerskich własnemi pułkami zapoczął. Pod Zborowem, Beresteczkiem, Zwańcem skarby i życie łożąc dla całości Oyczyzny, dokazał radą swoią, że się Tatarzy od Kozaków odłączyli. Torunia pod Szwedami dobył w Grudziądzu i ogniem ich pokarał. A iako Kommissarz z Seymu do traktatów pokóy z niemi w Oliwie zamknął. Po wygraney pod Cudnowem Hetmana rozrządnego, i Rycerza nie ustraszonego urząd pełniąc, został z woyskiem na Ukrainie dla skrócenia buntów Kozackich. Potym pod Słobodyszczany Chmielnickiego Rokoszana w 40,000 zniósł do szczętu więźniów przednieyszych, i odebrane Chorągwie u Tronu złożywszy.

(h) Pod czas woyny z Szwedami nie odstępnie przy Królu Janie Kazimierzu zostawał; przy uprowadzaniu Koron z Krakowa, nieprzyiaciela potyczkami zabawiał, Spiż orężem i ludem uzbroiwszy Króla Jana Kazimierza z zagranicy do Polski sprowadził w Łancucie u siebie wspaniale powitał. Sam zaś pod Kraków z woyskiem pociągnął, gdzie Szwedów przez czas Jesienny w obleżeniu trzymał. A gdy Rakocy w Polskę wtargnął Kraków porzuciwszy, przeciw iemu poszedł. W Częstochowie od Króla Jana Kazimierza Buławą Polną Koronną był uczczony. Z kąd na Rakocego przez Transylwanią wpadłszy, przymusił go do traktatów orężem.

kie postrachy i łudzenia Obywatela *(i)* zbogaconego w sławne Potomstwo Oyca, *(k)* którego życiu położone granice, lubo nie pozwoliły rozprzestrzenić daley, iuż i tak dosyć obszerney Domu iego chwały, *(l)* przecież czytać potomnym wiekom zostawią, zebrane pod Janem Kazimierzem Królem Polskim dzieie, nieśmiertelny pamiętnik męstwa, i nie skażoney chwały, *(m)* Pradziada tego Xiążęcia, którego Pogrzeb obchodziemy dzisiay.

Dopełnił zasług Oyca swoiego J. O. Stanisław Herakliusz Xiążę Lubomirski Marszałek W. Koron. Starosta Spiski, a Dziad sławny Antoniego Xiążęcia Kasztelana Krakow.. — W kwitnącym na ów czas pokoiu nie widział wprawdzie otwartego dla siebie pola do naśladowania Bohatyrstwa Przodków swoich, ale czego nie czas był dokazywać orężem, dokonał rozumem.

Skracaiąc słowa: za mało ważyła wydoskonalona iego dusza, słynąć z rozliczności nabytych w swym i obcych kraiach nauk, z by-

---

(i) Król Szwedzki Wodza tego nie mogąc przeprzyć siłą, upominkami kosztownemi, obietnicami wysokiemi kusił się zwyciężyć, ale bez skutku.

Pod Władysławem Królem Polskim posłuiąc na Seym w roku 1643. dla dochowania Wiary Oyczyznie nie dał się uwieść na stronę. Na Seymie roku 1644. prócz Generalstwa Mało-Polskiego Laską Nadworną, a potym W. Koronną udarowany.

(k) Złączony pierwszym ślubem z Konstancyą Ligęzianką Kasztelanką Sendomirską zostawił Córkę Krystynę Felixowi Potockiemu Kasztelanowi Krakowskiemu, Hetmanowi W. Koron. zaślubioną bez-potomnie zeszłą. Synów trzech: Stanisława Herakliusza, o którym w Kazaniu, Hieronima, Augusta i Alexandra. Hieronim August Kasztelan Krakowski, Hetman W. Koron. sławny zwycięstwy pod Wiedniem, Presburgiem, Brudą, Jaurynem Kilią za Króla Jana III. Alexander Marszałek W. Koronny, Hetman Polny dzielny pod Chocimem za tegoż Króla. Drugim ślubem złączony z Barbarą Tarłowną Kasztelanką Wiślicką, pozostałą Wdową po Janie Daniłowiczu Staroście Czerwonogrodzkim miał Córkę Annę wprzód Franciszka Sapiehy Koniuszego Litew. daley Dominika Xiążęcia Radziwiłła Kanclerza W. Litew. Zonę, Synów dwóch: Franciszka młodo zmarłego, i Jerzego Dominika Woiewodę Krakowskiego, Starostę Kazimirskiego z młodych lat przeciw Tatarom w roku 1686, a potym pod Wiedniem zwycięsko stawaiącego.

(l) Umarł Jerzy Xiąże roku 1666, pochowany na Wiśniczu.

(m) Centuria virorum Potoccii *vindiciæ intaminatæ famæ*. Const. 1669.

z byſtrości dowcipu, z rzadkiey mądrości, przez wypracowane Xięgi *(n)* oczywiſtey, któremu u Narodu *Mądrego Marſzałka i Polſkiego Salomona* ziednały Imię. *(o)* — Podał ón nową potomności naukę: iako cnemu Obywatelowi rzecz ieſt nie podobna, pozwalać ſobie naymnieyſzey do złego ſkłonności, ponieważ Stanisław Herakliusz tak wzmocnił ſwóy umyſł, że nie tylo nie chciał, ale ani mógł popaść nazwiſku Obywatela złego. — *Eo perduxit animum Staniſlaus, ut non tantum malus eſſe Civis noluerit, ſed nec potuerit*, świadectwo Załuſkiego. *(p)* — O iak wyſoka dla Stanisława Xiążęcia chwała! — Męża takowego cudem świata nazywa Salomon, *Błogoſławiony*, (mówi ón) *który mógł źle uczynić, a nie uczynił; któż ieſt ten a wielbić go będziem? natworzył bowiem cudów w życiu ſwoim. (q)*

Wnośmy z tąd ſobie, iak wyſoko wzbiiaią ſię Stanisława Xiążęcia pochwały, dziwną dzielnością, cnotę odmieniaiącego w przyrodzenie, i przy zupełney ducha wolności nie mogącego po-

 zwo-

(n) Xięgi od Staniſława Xiążęcia wydane ſą te: — I. De vanitate conſiliornm *Varſaviæ* anno 1702. — II. Repertorum Opuſcula latina ſacra & moralia. — III. Rozmowy polityczne Artaxerxa i Ewandra 2da edit. *Częſtoch.* 1718. — IV. Tobiaſz wyzwolony wierſzem Polſkim *Varſaviæ* 1706. — V. Eccleſiaſtes wierſzem *Varſaviæ* 1706. — VI. JEZUS NAZARENSKI, to ieſt *Epigrammata o Męce Pańſkiey Torunii* 1723. — VII. Melodya Duchowna wierſzem 1703. — VIII. Próżność i prawdą rady, z łacińſkiego przetłómaczona *Torunii 1705.* — IX. Momenta oſtatnie życia iego, to ieſt: *Repertorum opuſcula* od utaionego Autora, z łacińſkiego przetłómaczone 1707. — X. Rady.

(o) Obrady na dwóch Seymach zerwane, na walnym Seymie w roku 1670. (gdy w ów czas będąc Podſtolim Koron. Laſkę Izby Poſelſkiey podnoſił) mądrze utrzymał, i do ſkutku przezornie przywiódł. *Conſt. 1670.*

(p) Załuſki *tom. 3, fol. 169.*

(q) Eccl. 31.

1mo voto: z Zofii Osselinski Marſzałkowy Nadworney Koronney miał Córkę Elzbietę, potym Adama Sieniawskiego Kaſztelana Krakowſkiego, Hetmana W. Koron. Małżonkę.

2do voto: z Elzbiety Donhoffowny Podkomorzanki Koron. zoſtawił trzech Synów: Teodora Woiewodę Krakowſkiego, Staroſtę Spiſkiego, Pańſkiego umyſłu i znaczney ludzkości Senatora. — Franciszka w roku 1721 bez-żennie zmarłego, i Jozefa Woiewodę Czerniechowſkiego, o którym mowa w Kazaniu.

zwolić na przeſtępſtwo. — Mógł ón w nie wpaść ieſzcze ile człowiek, nie mógł iuż ile doſkonały Obywatel, mógł przez krewkość, nie mògł przez wrodzoną duſzy ſwoiey ſzlachetność *non tantum malus eſſe Civis noluerit, ſed nec potuerit.* (r)

Poſzedł ten wielki przymiot w nie przerwane Xiążąt Lubomirskich Pokolenie. — Nie zchybiał Oyca ſwoiego śladów J. O. Jozef Xiąże Lubomirski Woiewoda Czerniechowſki. — Ten to ieſt ſłynący Oyciec (s) dwuch znamienitey godności czci i ſławy pełnych Synów, z których gdy śmierć Starſzego opłakuiemy dziſiay, ſzczęśliwym powodzeniem Pozoſtałego cieſzemy powſzechne żale, a z miłą w Obudwu wzmianką nieſionych przez Ich Godnego Rodzica dobru poſpolitemu przyſług, przez otrzymane u Tronu względy, przez wypracowany w Oyczyznie ſzacunek, przez zaſkarbioną u Obywatelów miłość, przez życia ſwego wſpaniałość dowodzącego, że Senatorem pełnym uwielbienia bydź chciał, mógł i był zaiſte. — Godzien zatym chwały, którą Jozefowi Xiążęciu Egiptu, iako Twierdzy Narodu, Rządcy ſerc Braterſkich, Podporze ludu ſwego, przyznaie Piſmo Swięte: — *Joſeph qui natus eſt Princeps fratrum, firmamentum gentis, Rector fratrum, ſtabilimentum populi.* (t)

Ale pocòż wierzchołku ścigam wyżſzego nad moie zaſięgnienie? Mdłe ſłowa nie doſtarczaiące liczeniu zaſług Xiążęcia Woiewody Czerniechowſkiego, iuż uprzedzone i obięte ſą biegłym domyſłem waſzym P. M. — Mnie raczey pełność ich milczeniem uſzanować należy, i pokazaniem chwały Oycowſkiey w nie odrodnych Sy-

(r) Umarł roku 1702. pogrzebiony w Czerniakowie w Kościele ſwey fundacyi u Ichmć XX. Bernardynów.

(s) Jozef Xiąże Woiewoda Czerniechowſki pierwſzym ślubem złączony z Bełzecką Kaſztelanką Bełzką bez-potomnie zeſzłą. — Drugim z Teressą Mniszchowną Marſzałkowną W. Koron. a pozoſtałą Wdową po Stadnickim Woiewodzicu Wołyńſkim zoſtawił dwuch Synów: J. O. Stanisława Xiążęcia bywſzego Marſzałka W. Koron. i w BOGU zeſzłego Xiążęcia Antoniego Kaſztelana Krakowſkiego. Córkę zaś Annę Wacława Rzewuskiego Woiewody Podolſkiego Małżonkę.

(t) Eccl. 49. — 17.

Synach, słowy Salomona treść całą zawiązać. — *Corona Senum Filii & Gloria Filiorum Patres eorum.* (u)

II. Tak P. M. ta iest wzaiemność między zeszłym w BOGU Xiążęciem Kasztelanem, i J. O. Domem Jego, że owoce zasług, od lat wielu kosztowną pracą zbierane dla Oyczyzny, (w) owocami są latorośli od tegoż pnia pochodzącey.

Ale ta też iest płodność umysłu J. O. Xiążęcia Kasztelana Krakowskiego, że nie przestaiąc na zasługach Domu swego, do których należał prawem urodzenia, nabywał ich dziedzictwa prawem własnego usiłowania. — To gdy mówię, nie zamyślam wytwornym zasług Xiążęcia Kasztelana rozbieraniem, trudzić poważnych myśli Waszych P. M. — Obraz iego życia w oczach waszych stał się i iuż iest dokończony.

Komuż bo tayno iak Xiąże Antoni, młodość swoię na Dworze Augusta III. Króla Polskiego do dzieł trudnych przyuczywszy, wkrótce stał się godnym znaczne w Królestwie sprawować Urzędy. — Nayprzód więc Strażnik W. Koronny, pochwili Woiewoda Lubelski, a za słodkiego Panowania Nayiaśnieyszego STANISŁAWA AUGUSTA Króla i Pana Naszego Miłościwego, wprzód na Woiewództwa Krakowskiego, w rychle na Kasztelanii Krakowskiey Krzesło wezwany, pierwszego Senatora godności równemi o dobro publiczne odpowiedał zabiegami.

W tych wszystkich honoru losach, iak zawsze Xiąże Kasztelan usiłował dosyć czynić powinnościom Urzędów swoich, chcemyli widzieć razem? Obróćmy tylko z poszanowaniem oczy na Maiestat KROLA: ku któremu nie zmienną tchnął zawsze wiernością, na Senat: który zdrową napełniał radą, na Krzesła: które posiadał bez pla-

(u) Proverb. 17. — 6.

(w) J. O. Dom Xiążąt Lubomirskich wystawił Oyczyznie Kasztelanów Krakowskich 2, Woiewodów 6, Marszałków W. Koron. 4, Hetmanów 3, Dignitarzów Koronnych 6.

plamy, na Rycerſtwo: które czcił i kochał bez obłudy, na ſprawiedliwość, pilność, czułość w Sądowni Skarbu Koronnego, którą ſprawował bez nagany, na chęć łożenia zdrowia za Oyczyznę: którą pałał do zgonu, mężny Woyſk Koronnych Generał bez odmiany.

W zbiorze mówiąc: Antoni Xiąże Kaſztelan Krakowſki, Pańſkie wiodący życie bez rozrzutności, wſpaniały bez dumy, przyſtępny bez odrazy, miły bez zmyślonych wdzięków, dopełniwſzy dni każdemu wymierzonych. — *Conſtituiſti terminos, qui præteriri, non poterunt.* Job. 14. — Nie tak latami, iak pracą zwątlony w tym Stołecznym Mieście Warſzawie *(x)* poległ ofiarą zaſług Oyczyznie poświęconych.

Co za tryumf wyſokiey iego ſławy kończyć życie w pracach dla Oyczyzny? *(y)* ſławnieyſzy daleko niż ów (*o którym Pharaſmanes*) Rzymſkiego Filozofa. *(z)* — Któremu 60 lat ſtrawionych na pożytkowaniu Rzeczypoſpolity śmierć ſprawiły pełną ſłodyczy. — *Lœtus morior cum recordor, ſexaginta annis, quos Romæ egi, ſemper me dediſſe operam, ut prodeſſem Reipublicæ. (a)* — Trzema laty nad ſześciudzieſiąt liczbę w zaſługach u Tronu i Króleſtwa Xiąże Kaſztelan wyżſzy, pełnieyſzą nad Mędrca rzeczonego przez łożenie dni ſwoich na pożytek Oyczyzny odnoſi pociechę. — *Lœtus morior cum recordor ſexaginta tribus annis, quos egi ſemper me dediſſe operam, ut prodeſſem Reipublicæ.*

Uczyńmy tu krótką a potrzebną uwagę. — Zyć długo a żyć bez pożytku, rachować lata, bez liczby zaſług, doczekać wieku, bez

(x) Umarł ten Xiąże dnia 8 Marca, roku 1782.

(y) Pod czas funkcyi w Magiſtraturze Kommiſſyi Skarbowey.

(z) *Pharaſmanes* lib. 20. de Libertate Deorum cujus *Cicero* de natura Deorum meminit, eo tempore quo Galli Romam occuparunt, & Capitolium obſederunt veniſſe cum illis Philoſophum refert Bruxillum nomine eumque Gallis Italia pulſis apud Camillum Romæ manſiſſe; & quoniam illa tempeſtate Romani Philoſophis carebant magno in honore illum fuiſſe ab Univerſis Romanis habitum, cui viventi ſtatua fuit in Curia poſita.

(a) *Pharaſmanes* loco cittato.

bez doczekania ſławy, nie ieſt to ſtarość zdolna ſtać ſię BOGU miłą, i światu przyiemną.

Ile do BOGA, Jego mądrość nie cierpi w ſwym ſtworzeniu nic daremnego, Jego wola, człowieka do prac w pocie czoła wyznacza, Jego ſprawiedliwość żadney zaſługi nie przyimuie do takowych nadgrod, iakie zgotował łożącym życie na użytki powſzechności. — *Nulla res DEO gratior eſt quam ut univerſam vitam ad commune commodum conferas.* (b) — Odpłata przyſzła będzie podług przynieſioney z własnych rąk naſzych korzyści. — *Date ei de fructu manuum ſuarum* Chwała duſz ludzkich po bramach wieczności rozpiſana nie z czego więcey ſkłada ſię, iedno z ſpraw na tym świecie pożytecznie wykonanych. — *Laudent eum in portis opera ejus.* (c)

Ile do świata, iego rządy, wzroſt i pomyślność biorą z Obywatelòw ſkładaiących prace ſwoie na dobro poſpolite; Koniec ogólny, dla ktòrego uſtanowiono Rzeczypoſpolite, ieſt pożytek publiczny. (d) — Do utrzymowania ich ſtanu, należy koniecznie każdemu mieſzkańcowi dokładać z ſtrony ſwoiey co znacznego; łożąc przeto na dobre-czynienie Oyczyznie ſamego ſiebie, iuż to ieſt rzecz za nayznacznieyſzą od ſtarożytności uznana *à Romanis ex omnibus virtutibus Heroicis præſtantiſſima judicabatur ea, quæ beneficium aliquod in Rempublicam complectitur.* (e)

Cóż więc ieſt, ów wiek kwitnący w rozum, a pròżnym oddany zabawom? owa niechęć pożytkowania Obywatelſtwu, owa małość ſerca do przełamania trudności? owa dobrowolnie nabyta niezdatność do ſłużenia Królеſtwu, Monarſze, Kościołowi? ieſt to rokoſz przeciw prawom naywyżſzym, zepſowanie iſtności rozumney, ieſt to rdza dowcipu, trucizna ſerca, zakał życia, ſtek wyſtępkòw, gròb żywego człowieka.

C Scie-

(b) S. Joannes Chryſoſt. *hom. in Evang. Math.*
(c) Proverb. 31.
(d) L. ex hoc jure de juſtitia, & jure P. C. forſus de V. S.
(e) Gvevarra *de antiquo ſæculo.*

Sciśniaiąc mowę: ktokolwiek w oczach świata życie wieść pragnie z honorem, wszystkich zapędów iego, dobro publiczne niech będzie celem.

Szczupłość życia wystarczy mu do nabycia zasługi długim od innych pracowaney ciągiem; lata bowiem w Sądach Nieba i ziemi na wagę biorą nie pod liczbę. — *In Catalogo DEI non numerantur anni, sed ponderantur (f)* czci godna starość nie składa się z dni, ani miesięcy. — *Senectus enim venerabilis est non diuturna neque annorum numero computata. (g)* — Sędziwe obyczaie i życie w niczym nie naganne te są dopełnieniem póżnieyszych czasów. — *Ea enim est reverenda senectus quæ est canities animæ, in canis cogitationibus & operibus effulgens.* — *Quæ est enim ætas senectutis nisi vita immaculata quæ non diebus aut mensibus, sed sæculis propagatur. (h)*

Smierć na koniec w iakimkolwiek niech przyidzie rodzaiu lub czasie, ani uszkodzić, ani uprzedzić zarychło nie zdoła człowieka, chyba który ią nie pożytecznym poprzedził życiem. — *Nulla mors ærumnosa nisi quam præcessit vita infructuosa. (i)*

Mieymy iuż dosyć na uwadze wyiętey z położonych w Oyczyznie zasług J. O. Xiążęcia Kasztelana Krakowskiego; teraz na cnotliwe przykłady podane Synom Oyczyzny, na tę to twarz, na ten obraz iego ducha baczność naszę skieruymy.

(f) Alvarez Illustr. 28. — 7.
(g) Sapientiæ 4. v. 6.
(h) S. Ambr. Ep. 60.
(i) Gvevarra.

CZĘŚĆ

CZĘŚĆ DRUGA.

Nie tyle pożytków czerpamy z nauki, ile ich nabywamy z przykładu; pospolicie, więcey oczom wierzyć zwykliśmy, niż powieści; Słowa głosem ust ludzkich są, przykłady duchem. — Dobremu przykładowi dosyć iest milczeć, więcey nadeń nie powie naytęższy Mówca.

Obeydzie się bez głosu zwierzciadło, na upomnienie człowieka o iego postawie, stanąć przed nim, iuż to iest postrzedz chędogość, lub zaplamienie twarzy.

Takowi byli dawnieyszych wieków Chrześcianie, iakich za czasu swego wspomina *Tertullian*. — Widzieć ich ułożenie, tyle było co słuchać naywybornieyszey mowy. — Wyrazy przykładnego życia należyte obyczayności podawały przepisy:— *Et si eloquium quiescebat, ipse habitus sonabat, audiebatur dum videbatur.* (k)

Stosuymy to śmiele do przykładów zeszłego w BOGU J. O. Antoniego Xiążęcia Lubomirskiego Kasztelana Krakowskiego. — Umiał Senator ten budować Synów Oyczyzny, nie tylko gdy o iey dobro mówił, ale i w ten czas, gdy milczał, tam rozum iego świetniał, tu przykład, *& si eloquium quiescebat audiebatur, dum videbatur.*

Już iako poważne Augustyna S. zdanie dwie w dobrym przykładzie upatruie własności, to iest: *Sumnienie i Sławę*; Sumnienie dla czyniącego, a sławę dla biorącego przykład, własności tak z sobą połączone, że utrzymowanie sławy z niedbaniem o sumnienie źle życzeniem sobie, a utrzymowanie sumnienia z niedbaniem

 o sła-

(k) Tertullianus de pall. cap. 6.

o ſławę, źle życzeniem bliźniemu nazywa. (*l*) — Tak na gruncie dwóch tych zacnego Męża obowiązków, zaſadźmy rzecz mówienia o podanych Synóm Oyczyzny przez Xiążęcia Kaſztelana przykładach.

I. Szczerość ſerca, rzetelność umyſłu, wierne z BOGIEM i bliźnim poſtępowanie te ſą ſumnienia nie nagannego świadectwa, z których w liście do Koryntczyków nayprzednieyſzy życia ſwoiego zaſzczyt wywodzi Apoſtoł: — *Chwała naſza ta ieſt, świadectwo ſumnienia naſzego, że w rzetelności ſerca, i w ſzczerości przepiſaney od BOGA nie w wymyſłach ciała obcowaliśmy na tym świecie.* (*m*)

Więcże ſzczerość, rzetelność, poczciwość, dowodzą doſkonałości człowieka? tak ieſt, dowodzą; bo te ſą naypięknieyſze charaktery, które nam i obraz cnego ſumnienia, i (że ſłowa S. Bonawentury wymowię pozwolcie) Twarz Ducha, iakim przykładnie żyiąc tchnął Xiążę Kaſztelan. — *Facies animi conſcientia eſt* (*n*) ſtawiaią przed oczy.

Nie zachodzę ia tu do ſkrytych ſumnienia taiemnic, Mówcy bowiem Urząd ſprawuię nie Sędziego. — Wſzakże gdy z owoców poznawać zwykliśmy drzewo, (*o*) gdy ſama twarz świadkiem bywa umyſłu. — Z widocznych przykładów Xiążęcia Kaſztelana dochodzić będziemy, iak iaſnym ſumnieniem świetniał duch iego.

Bez rozwodzenia ſłów; Waſza powaga P. M. których poufałe z Xiążęciem Kaſztelanem przeſtawanie, dawało życiu iego świadectwo, potwierdzi namienioną odemnie prawdę.

Zwo-

(*l*) Propter nos conſcientia noſtra neceſſaria eſt, propter vos fama noſtra pollere debet in vobis. Duæ res ſunt, conſcientia & fama, conſcientia eſt neceſſaria tibi, fama proximo tuo. Qui confidens conſcientiæ, negligit famam crudelis eſt. *S. Auguſt. ſerm. de communi vita, qui habetur 12. qu. 1. Nolo ut.*

(*m*) S. Paulus 2. Cor. 1. v. 12.

(*n*) S. Bonaventura ſerm. 5. in die Pentec. ſuper illud Cantic. *Facies tua tua decora* apud Spanner *tomo 1, fol. 336.*

(*o*) Ex fructibus eorum cognoſcetis eos. *Math. 7. v. 20.*

Zwodziłże kiedy Xiążę ten oczy waſze obłudą? Owſzem ſzczera twarz iego, zgodnie zawſze odpowiadaiąca we wnętrznemu ułożeniu, upewniała, że umyſł Pana tego daleki od przywar przewrótności, iakie opiſuie Grzegorz S. (*p*) nie cierpiał w ſobie nic takowego, coby ſię nazwać mogło fortelem zmyślania, lub ſztuką podſtępu *nihil per oſtenſionem fingere, nihil callida machinatione ſimulare*, nic z tego coby zawieść mogło polegaiących na iego radzie Przyiacioł i zaſtanawiać myśli nad dwoy-głośną odpowiedzią *inquiſitus quodlibet eloqui dupliciter ignoravit*, nic z tego coby prawdzie powagi, a wſtrętu czynić nie miało błędowi *vera ut ſunt diligere*.

Zaiſte wſpomnione przymioty wynikaiące z gruntu ſumnienia dobrego, nie poſpolity do poprawy ninieyſzym czaſom wyſtawiaią przykład. — Kiedyż bowiem wyżey iak teraz wezbrała nieſzczerość? iuż co nam ſię widzi życzliwego ſerca dowodem, nie ieſt więcey tylko zdradliwą kryiowką iego *cor machinationibus tegere*, co przedtym wynurzonego zdania było znaczeniem, teraz ieſt ukrytych w mowieniu ſideł taiemnicą *ſenſum verbis velare*, gdzie przedtym prawdy, teraz omylenia, i na wzaiem, gdzie zawodu, teraz zmyśloney prawdy poſtrzegamy wyrazy, *quæ falſa ſunt vera oſtendere, quæ vera ſunt falſa demonſtrare*, a w tym wſzyſtkim dwoiaką ſumnienia widziemy nieprawość *duplicitatis iniquitas*, bo w niey razem i przewrotność ukryta ieſt, i obłuda iawna, *dum mentis perverſitas urbanitas vocatur*, ſłowa rzeczonego S. Oyca. (*q*)

Niegodne wynalazki, a oczywiſte ſkaleczonego ſumnienia blizny (*r*) nie miałyście mieyſca w ſercu Antoniego Xiążęcia Kaſztelana *Princeps ea quæ digna ſunt Principe cogitabit*. Iſ. 32. — Każde od niego wyrzeczone ſłowo, zgadzało brzmienie mowy z rzetelnością myśli, *mentem verbis aperire*. — Prawda iaka ieſt w iſtocie

 ſwo-

(*p*) S. Gregorius Papa lib. 10. moralium c. 16. in c. 12. Job.

(*q*) *Idem ibidem*.

(*r*) In hipocriſi loquentium mendacium & cauteriatam habentium ſuam conſcientiam 1. ad Tim. 4. v. 2do.

ſwoiey, iedynie Panu temu ulubiona, precz oddalała od boku iego podchlebſtwo i zmyślanie *falſa devitare.* — Natrafione a cnocie zwyczayne przykrości nie zmieniły ducha gotowſzego do zcierpienia, niż wyrządzenia urazy *mala libentius tollerare, quam facere.* (*s*)

Z takowych to ſprawiedliwego ſumnienia początków wynikał ow wzgląd na BOGA, ktòrego władzy pełną oddawał podległość Xiąże ten iako człowiek, ktòrego Religii nie przełamaną, iako wierny przyſtawiał gorliwość, ktòrego Kościołowi nie ſkażoną, iako Syn wyrządzał miłość. — Owa litość dla bliżnich, ktòrych nędzy i potrzebie wyrozumiewał Mąż ten ubłogoſławiony. (*t*) — Owa oboiętność do rzeczy doczeſnych, ktòrych pròżność poznawſzy, przy doſtatkach w maiątku utrzymował Ewangeliczne ubòſtwo w duchu. — Owa chęć do rzeczy wiecznych, do ktòrych wprzòd był gotowy, niż o ich zbliżaniu przeſtrzeżony. (*u*) — Owe wypełnienie przepiſòw Oſobom znacznym położonych, według ktòrych nie na wyſokim o ſobie rozumieniu, ani na znikomości bogactw, lecz na pamiętnych i nieſkończoney radości godnych uczynkach, ſzczęścia ſwego gruntował nadzieię, (*w*) te ſą dowody dobrego w nim ſumnienia.

II. Nie dziw przeto, że dążąca zwyczaynie za cnemi ſprawami ſława (drugi ten dowod prawdziwego przykładu) korzyścią ieſt chwalebnego życia Xiążęcia Kaſztelana Krakowſkiego.

A kiedy wzmiankuię ſławę, iako przednieyſze dobro człowieka wzmiankować winienem w tych wyrazach, w iakich ią powſzechne określaią przepiſy.

Nie

(*s*) S. Gregorius Papa *loco citato.*

(*t*) Pſalmô 40. v. 2.

(*u*) Dniami kilku przed śmiercią, SS. SAKRAMENTAMI opatrzyć ſię kazał.

(*w*) Divitibus hujus ſæculi præcipe non ſublime ſapere, neque ſperare in incerto divitiarum . . . bene agere divites fieri in bonis operibus . . . theſauriſare ſibi fundamentum bonum in futurum ut apprehendant veram vitam 1. ad Tim. 6. v. 17.

Nie nazywam więc ſławą, co raczey próżną zowie ſię chwałą; ſława nie od dzieł ludzkim przyiemnych oczom, a często mylącym ſię w tym co widzą, ani od chluby właſney, lecz od przyſądzoney przez ſprawiedliwość zalety ſwoię wywodzi iſtotę.

Bo co to ieſt ſława? — Sława zgodnym opiſana zdaniem, ieſt to: Stan nie naruſzoney a prawem i cnemi obyczaiami obwarowaney godności. — *Fama eſt illæſæ dignitatis ſtatus legibus & moribus comprobatus.* (x) — Prawo i Cnota dwie oto rękoymie iſtotney ſławy, o iaką nam uſiłować każe Apoſtoł. — *Quæcunque bonæ famæ... hæc cogitate... hæc agite.* (y)

Jakoż cnota czyniona przeciw prawu cóż ieſt? *wyſtępek.* — A prawo wſkazuiące przeciw obyczayności, co ieſt? *bezprawie.* — Jak pierwſze tak i drugie pochwał ludzkich nie godne.

Szukać ſławy w brew prawu krokami zemſty, okrucieńſtwa, roztaczania krwi, czyli to właſney, czyli bliźniego, raczey nieſławy nabywa nazwiſka, czemu? — Bo ſię przeciwi prawu, które zemſty, okrucieńſtw, krwi rozlęwu, i tym podobnych wykraczań zakazuie.

Szukać ſławy z krzywdą uczciwych obyczaiów przez ſprawy pſuiące cnotę, honor, ſumnienie ſwoieli, czy cudze, wzgorſzeniem raczey ieſt, niż Imienia dobrego zyſkiem, czemu? — Bo Obywatelſtwo potępia poſtępki takowe, które iawną dobru powſzechnemu wſpieranemu przez cnoty i karność wyrządzaią ſzkodę. — Więc iako prawo złączone z cnotą utwierdza całość ſławy, tak łamanie prawa, obyczaiów uczciwych ſkaza, tym piętnem ſwych przeſtępców naznacza, które ſię poſpolicie nazywa: Stan uſzczerbioney zacności od prawa i poczciwości odrzucony, *leſæ dignitatis ſtatûs*

(x) L. cognitionum 5. §. exiſtimatio ff. de extraordinariis cognitionibus *ſpeculator* in titulo de notoriis, §. fama in princip.

(y) Calderinus in cit. cap. Veſtra num. 31. Fagnanus ibidem num. 21. Gloſſa in eadem materia quæſt. 7ma Reiffenſtuel loc. cit. artic. 2. num. 29.

ſtatûs legibus & moribus reprobatus. (z) — Rzecz tedy iawna, że ta tylko prawdziwa ſława ieſt, ktòra od prawa i obyczayności odbiera zaletę.

Podług tych przepiſòw wywodzę zapracowaną przez J. O. Xiążęcia Kaſztelana Krakowſkiego ſławę, ktòrey nieſkażoną godność prawo i cnota zaświadczaią.

PRAWO to mu było wzorem, według ktòrego rozrządzał wſzyſtkie życia ſwego czynności. — Prawo przyrodzone miarkowało iego zamyſły rozumem, ſłuſznością, uczciwością. — Prawo Obywatelſtwa było mu pobudką do ziednania ſobie Imienia dobrego przez zachowanie ſię w iego obrębach. — Swiadkiem ieſt Oyczyzna, iako w wykraczaniu za granicę iey wyrokòw nie był poſzlakowany. — Prawo Kościoła ſprawowało w nim przykładne używanie Taiemnic, częſte i nabożne świątości Ołtarzowey rozważanie, ſmak w ſłuchaniu ſłòw Boskich, martwienie ſię poſtami. — Prawo naywyżſze iakie ieſt Boskie utrzymywało go w zachowaniu wſzyſtkich Prawowiernego powinności, i to zaraz od pierwiaſtkòw dziecińſtwa *Legem DEI puerulus obſervabat.* (*a*) — W wieku dalſzym prawo BOGA mieſzkało w ſercu iego bez zawikłania Wiary. *Lex DEI ejus in corde ipſius & non ſupplatabantur greſſus ejus.* (*b*) — Y na koniec w dotrzymaniu praw BOGA umierać, ten był życia iego oſtatek. — *Secundum conſvetudinem legis... mori.* (*c*)

CNOTA zachęcała iego Duſzę do przydawania światła przykładom, iakiego domaga ſię po ſwoich Zbawiciel dla przyſporzenia BOGU Chwały. — *Niech iaśnieie światłość waſza przed ludźmi dla widoku uczynkòw dobrych, i uwielbienia Oyca Waſzego mieſzkaią-*

(z) Tob. 1. — 8.
(a) Pſalmô 36. — 31.
(b) Joan. 19.
(c) Math. 5. — 16.

ſzkaiącego w Niebie, (d) i żebym mimo podchlebney mowy powiedział krótcey.

Ten zbiór ieſt Cnot Xiążęcia Kaſztelana, w którym zamykam wſzyſtkie inne. — Nie lubił Pan ten nic takowego, coby ſerca rozumnego było nie godne, była to cnota roſtropności. — Nie podlegał przeciwności takiey, któraby ſtateczność iego przeważyć mogła ku ſwey ſtronie, była to cnota męſtwa. — Ani roſkoſz, ani wygoda, ani pożytek uwieść go za ſobą nie dokazały, była to cnota wſtrzemięźliwości. — Na koniec żadna wynioſłość nie podrywała go wyżey nad iego ſamego, była to cnota ſprawiedliwości. — Y doſyć tyle za wſzyſtko wymówić ſłowy S. Auguſtyna. (e)

Rzecz prawdziwa, że przy zatrudnieniach ſtanu poſtępować roſtropnie, między cierniem tych ucisków i ſtarań świata dawać wzroſt ſprawiedliwości, przy bogactwach i ſzczęściu, czynić mieyſce pomiarkowaniu, w roſkoſzach dopilnować męſtwa, ieſt pełne trudności dzieło; ależ Xiąże Kaſztelan przez kſztałtne połączenie cnoty z cnotą dokazał wſzyſtkiego. — Roſtropność w nim ſprawiedliwa, wſtrzemieźliwa i dzielna była. — Wſtrzemięźliwość mocna, ſłuſzna, rozſądna. — Męſtwo uważne gorliwe. — Sprawiedliwość ſłuſzna, wymierzona, nie przełamana. (f)

Czemuż więc (mawiał ſobie Xiąże Kaſztelan, iak ów zachwalony w Xięgach Swiętych Eleazar) czemu nie mam uſiłować o nadobne przykłady? Te ſtarość i Ciało moie ze czcią wprowadzą do grobu, *vita excedendo ſenectute dignus apparebo*. — Te młodym wiekom zbudowanie zoſtawią, *adoleſcentibus autem exemplum relinquam*.

 Tym

(d) Math. 5. — 16.

(e) *S. Auguſt. Epla ad Macedon.* in hac vita virtus non eſt, niſi diligere quod diligendum eſt, id prudentia eſt, nullis inde averti moleſtiis, id fortitudo eſt, nullis illecebris, id temperantia eſt, nulla ſuperbia id juſtitia eſt.

(f) Prudentia, Temperantia, Fortitudo, Juſtitia, quanto perfectæ ſunt ſingulæ tanto ſibi conjunctæ, disjunctæ autem perfectæ nequaquam eſſe poſſunt. *S. Gregor. Lib. Moral.*

Tym ſpoſobem wzmagał ſię ogłos coraz większy o przymiotach iego, i łzy zmieſzane z narzekaniem żałośnym przyiaciół, ſług, poddaństwa, po śmierci Pana tego świadczyły, że ledwie był ktoby znaiąc tę poważną Oſobę nie poczuwał boleści z iey poſtradania. — *Fama nominis ejus creſcebat quotidie, & per cunctorum ora volitabat.* (g)

Tym ſpoſobem wzbiłeś Godny dalſzych wieków Panie, cnoty wyżey nad ſławę, *viciſti famam virtutibus tuis.* (h) — Tym ſpoſobem nie tylo wiekom nie dòyzrzałym, ale i całemu Narodowi śmierć dziſieyſzym obchodem ſławna, przykładem ieſt powſzechnego zbudowania. — *Sed & univerſæ Genti memoriam mortis ſuæ ad exemplum virtutis derelinquens.* (i)

Pozoſtałe Xiążęcia Kaſztelana Krakowſkiego przykłady wzbudzać nas P. M. powinny do uſiłowania o podobne, ieżeli dla czego, to naybardziey dla ſzczęśliwego dokończenia życia.

Przyidzie kres iego, podobno w chwilę nieſpodzianą, zniknie ten świat i wſzyſtko, co nas dziſiay zwodzi, zniknie z nim razem, a co ieſzcze zoſtanie przy nas, nie będzie to więcey, tylko Duch i ſprawy iego *homo & opera ejus.* — Sprawy, które iuż ubiegły z czaſem, ale które znowu coſnie i zaświadczać będzie ſumnienie właſne. — *Teſtimonium reddente illis conſcientia ipſorum.*

Myśl przewrótna w te chwile ſzczerą napełniona prawdą, a ciężarem złego ſumnienia pogrążona w ſmutku i boiaźni; o iak ſię gwałtownie urzucać, i na przeciwne ſtrony rozdzierać będzie, a to przez zbiianie ſię na wzaiem zgryźliwych uwag, raz ią potępiaiących o przeſtępſtwo prawa, które ſię w życiu lekce ważyło *inter ſe invicem cogitationibus accuſantibus*, drugi raz unoſzących ią ku

(g) 2. Paral. 9. — 6.
(h) Eſth. 9. — 4.
(i) 2. Mach. 6.

uznawaniu doli, ſzczęścia, i nieſzczęścia wiecznego, o ktòrym ſię powątpiwało, a to dla uroionych przewidzeń, ktòremi ſię niedowiarſtwa ſwego popierało, *aut etiam defendentibus. (k)*

Còż ſię dziać będzie z ſercem upornym w tey nagłey burzy? Kiedy òw Anioł nawałności, iak iego opiſuie S. Bazyli, gwałtem wyciągać pocznie z ciała zpętanego grzechami, a przecież rozpieraiącego ſię w bramie śmierci ducha, obzieraiącego ſię na świat, i na wſzyſtko co na nim zoſtawia, odſtępuiącego na koniec ſwych marności z narzekaniem bez głoſu, po ſmutnym życia rozdziele. — *Angelus triſtis, abducens violenter & trahens animam peccatorum vinculis illigatam & frequenter ſe convertentem ad ea quæ hic ſunt, lugentem ſine voce, inſtrumento lamentationum de cætero concluſo. (l)*

Tam to naydoſkonaley, i po pierwſzy raz obaczemy twarz naſzego ſumnienia, naſzego życia, naſzego ducha, na przeciw ktòrey poſtawić nas wtedy BOG ſię odgraża. — *Arguam te & ſtatuam contra faciem tuam. (m)*

Szczęśliwy, komu w òw czas uſprawiedliwione ſumnienie, chwalebnych uczynkòw liczba, zbudowanie bliźniego zaręczą nadzieię wygraney.

Obchodzić nas ten przeraźliwy moment tym częściey powinien, im częściey roztargnienia życia wybiiaią nam z pamięci naywalnieyſzy śmierci naſzey intereſ. — Zamyślmy ſię przynaymniey teraz o nim, właśnie czas ieſt do tego naypogodnieyſzy, kiedy z widocznego doświadczenia, co ſię niedawno z Xiążęciem Kaſztelanem ſtało, bać ſię należy, żeby ſię toż ſamo z nami nie ſtało wkròtce. — *Intelligite hæc qui obliviſcimini DEUM ne quando rapiat & non ſit qui eripiat. (n)*

 NAY-

(k) Rom. 2. — 15.

(l) S. Baſilius Magn. kom. 13. ad Bapt. circa finem.

(m) Pſalmô 49. — 21.

(n) Ibidem verſ. 22.

NAIAŚNIEYSZY KRÓLU!

ANTONI Xiąże LUBOMIRSKI Kaſztelan Krakowſki, — WASZEY KROLEWSKIEY MOSCI, i Prześwietnym RZECZY-POSPOLITY Stanom wyſoce zaſłużony. — Zycie i Sławę Oyczyznie, Ciało ziemi, Ducha pełnemu ogromności BOGU, BOGU do ktòrego czci i boiaźni NAYIASNIEYSZY PANIE świątobliwym Twòy Naròd poprzedaſz przykładem, iuż oddał. — *Terribili & ei qui aufert ſpiritum Principum terribili apud Reges Terræ. (o).* — Co mu ieſzcze należy przed Tronem WASZEY KROLEWSKIEY MOSCI położyć, ieſt to poczuwanie ſię do nieśmiertelney MONARSZE Nayłaſkawſzemu powinności. — Biegły ten we wſzyſtkich prawach Senator, znał dobrze co mu względem Powagi KROLA przepiſowało BOSKIE: — *Subjecti eſtote REGI quaſi præcellenti. . . . quia ſic eſt voluntas DEI. (p)* — Poczuwa ſię do tego obowiązku wierny MAIESTATU Czciciel, nawet w ſkrytościach tamtego świata, od ktòrego granic naypełnieyſze WASZEY KROLEWSKIEY MOSCI wyznaie dziękczynienia, i za ſzczodry Łaſk Pańſkich udział przez otrzymanie pierwſzego w Senacie Krzeſła doznany, i za uwſpanialenie dziſieyſzego widoku, przy ktòrym z darowaney Pogrzebowi temu obecności czytamy, iak ciężko nad zeyściem Mężòw Oyczyznie potrzebnych boleie KROL DOBRY, iak rozeznawa cnoty, prace, zaſługi, Senatoròw ſwoich KROL MĄDRY, iak życzliwe na czole tey żałoby za zmarłego ſwey Korony Syna ofiaruie modły KROL POBOZNY, iak nie przepuſzczaiąc miłemu zdrowiu trudzi ſię, i na znak ſzacunku zbliża aż do grobowych Xiążęcia Kaſztelana progòw KROL ŁASKAWY, odnawiaiąc ſławny acz dawny przykład, iakim Daryuſz Kròl Medyiſki w podziemnych lochach, gdyby

(o) Pſalmô 75. verſ. 13.

(p) 1. Petri 2. — 13.

by w grobie złożonego uraczył Daniela, ktòrego i osobistym odwiedzeniem i załośnym iego Imienia wspomnieniem dzielił dla siebie nieszczęścia połowę. — *Tunc Rex... festinus ad lacum perrexit... Danielem voce lacrymabili inclamavit.* (q) — Wprawdzie; nie słyszy iuż Xiąże Kasztelan głosu KROLA i PANA swego iak Daniel, ale dosyć donośnie obiia się o Grób Jego wybitnieyszy nad słowa Głos nayłaskawszego wyświadczenia, Głos wzbudzaiący Go pod ziemią do równey z Danielem odezwy: *REX IN ÆTERNUM VIVE....* — KROLU i PANIE, Który gorliwym o dobro Królestwa zabiegiem przez pomnożenie nauk, oświecenie wieku, umiarkowanie rządu, utrzymowanie pokoiu, w wdzięczney Narodu pamięci żyć nigdy nie przestaniesz, Który Oycowską miłością, Dobrodzieystwami i szczerym każdemu życzeniem zwyciężasz Obywatelów serca, zwyciężay przeciwne Życiu i Berłu Twoiemu losy. — Panuy długowieczny a zawsze szczęśliwy, sławny, potężny i czerstwy *æternum vive...* — A czego Dzielności Twoiey dokonywać przez poźne czasy spracowana sławą nie pozwoli śmiertelność, zostawisz NAYIASNIEYSZY PANIE potomnym wiekom; Te rozszerzą nieśmiertelną PRAC WASZEY KROLEWSKIEY MOSCI pamiątkę w kosztownych posągach, i złoto-rytych marmurów czytaniem poruszą przyszłość, do zazdroszczenia nam tych dni szczęśliwych, w których GODNYM nieprzestannego życia cieszemy się KROLEM, *REX in æternum vive.*

Pożegnawszy Maiestat Monarchy doczesnego, gdy iuż całym duchem Xiąże Kasztelan dąży przed Maiestat Króla Wiecznego, przed którym dzisiay Jaśnie Oświecony Mości Xiąże MICHALE PONIATOWSKI Biskupie Płocki, Koadiutorze Krakowski naydroższą Syna Bożego poświęcasz Ofiarę; oddaie Waszey Xiążęcey Mości, Xiąże ten naypowinnieysze dzięki, że w świadczonych Duszy Jego posiłkach pełnisz Imienia wysokiego znaczenie, kiedy iako Xiąże nad Duszami pieczą maiący, *Michaël constitui te Principem*

 super

(q) Danielis 6. vers. 19. — 20. & 21.

ſuper animas ſuſcipiendas. (r) — Wdzięczne Modlitw Biſkupich wonie wznoſzące ſię, z tego Ołtarza, poſyłaiąc przed Oblicze Naywyżſzego, ſtawaſz iak Anioł na ratunek zeſzłemu Xiążęciu. — *Stetit Angelus juxta aram templi.... & aſcendit fumus aromatum in conſpectu Domini de manu Angeli.* (s) — Przy tych BOGU nayprzyiemnieyſzych obrzędach, wzdycha uſilnie: aby gdy Wasza Xiążęca Mość podnoſić będzieſz KREW niewinną ZBAWICIELA, ieſzcze raz Duſzę Antoniego Xiążęcia wſpomnieć przed nią raczył. — Niechay głos Tey KRWI za nas przelaney, zawoła z ziemi do Nieba, a z wſzyſtkich ułomności pełów, niech miłoſiernie tę cną Duſzę obmyie. — Będzie Jey niezgaſłą powinnością wſtawiać ſię do BOGA, aby pływaiąca w Oſobie Waszey Xiążęcey Mości KREW mile nam panuiącego KROLA długo i czerſtwo, a w naywyżſzym u Krôleſtwa i Kościoła ſzacunku utrzymowana. Cząſtkę ſwoię po póżnych wiekach znalazła w zaſługach Krwi Boſko-ludzkiey.

Jaśnie Wielmożni, do żałobnych bywſzego Pogrzebu obchodów łaſkawie zebrani BISKUPI, pełnym wdzięczności umyſłem oddaie Powadze Waſzey Xiąże Kaſztelan dzięki, i za świadczone Duſzy iego ratunki, za podięte w tych ſmutnych obrzędach trudy, za przydanie im z Godności Waſzych ozdoby, pierwſzych w Oyczyznie i Kościele doſtoieńſtw przychylną życzy uprzeymością.

Prześwietny Krôleſtwa Polſkiego Senacie Pierwſzy Twôy Kollega nie chybnym śmierci traſarem ugodzony poległ; iakożkolwiek z widokiem w oczach twoich okropnym, lecz w umyśle Jego niezmiernego uſpokoienia pełnym. — Wynurza ie Xiąże Kaſztelan, ſławnego Rzymianina Bruxilla zdaniem, ktôrego gdy cały Senat Rzymſki odwiedzaiąc przed ſkonaniem płakał, temi do niego ſłowy kończył życie: — *Weſoło umieram, patrząc iak wielką żałością śmierć moia rani Rzymianów.* — *Lætus morior, cum quanto Romanis dolori ſit diſceſſus meus videam.* — Poważna obecność Twoia Prze-

świe-

(r) Brev. Romanum.

(s) Apocal. 8. verſ. 3.

SWIETNY SENACIE, przy ktòrey niknąć się zdaie ta ciemna żałoba, dowodem iest, z iaką tkliwością serca załuiesz utraty swego pierwszego Senatora. — Widzi to w BOGU Jaśnie Oświecony Kasztelan, *quanto dolori sit discessus meus video.* — Z tego powodu, śmierć Jego iuż mu nie iest śmiercią, ale nowym w sercach twoich życiem. — *Vos me non amplius visuri hodie mortuum arbitramini, ego verò quoniam morior hodie vitam mihi exordiri videor.* — W wysokim przeto twoiey przyiaźni poważaniu naywyższych dziękczynień czyniąc wyrazy, za upominek pożegnania; BOGA Nieżmiernego zostawia tobie, do ktòrego się przenosi, i iuż idzie do BOGA, ktòrego PRZEŚWIETNEMU SENATOWI oddaie. — *Siquidem ad DEUM migro quem vobis relinquo & vos relinquo DEO ad quem migro.* (t)

Niewzruszone TRONU i Kròlestwa Twierdze; Przezorni Narodòw obudwu MINISTROWIE, przyimiycie tak mile żegnaiącego się, a pomyślnych Radom waszym skutkòw szczerze życzącego Xiążęcia Kasztelana chęci, iak miła wam iest pierwsza w Gronie Ministrowskim KRWI JEGO PÒŁOWA, ktòrey gdy Oyczyznie na pomoc Prac waszych udziela, pragnie żeby strumienie iey w przyiaznych nie osychały sercach. — Poymuiesz nie bez czułego żalu brzmienie słòw powiedzianych Jaśnie Oświecony Mości Xiąże STANISŁAWIE LUBOMIRSKI Marszałku Wielki Koronny, bo wyżey nad wyrazy mowy zasięga żal, z poniesioney obok Laski Twoiey szkody przez wzmiankowaną KRWI TWOIEY PÒŁOWĘ z piaskiem grobowym pomieszaną. — Cieszyć iednak masz troskliwe smutki nadzieią nie omylną, że Ta Krew usługą dla Tronu pracami dla Oyczyzny, sileniem się dla BOGA strawiona, w dzień nadgrody i chwały nieskażytelną czerstwością ożyie.

Wspòlna wysokich zasług i cnot Xiążęcia zeszłego Uczestniczko, Jaśnie Oświecona Mościa Xiężna ZOFIO z Domu KRASINSKICH LUBOMIRSKA Kasztelanowo Krakowska, naydłuższych wiekòw Godna Pani, ktòra przez kosztowne Obrzędòw żałobnych sprawianie uka-

(t) Pharasmanes *loco cittato.*

ukazuiesz świątu nie odstępną do Grobu samego miłość, znamienity przywiązania Małżeńskiego w oczach KROLA i Stanów Jego wystawuiąc obraz. — Nie zgruntowana wprawdzie z postradania połowy Serca Twoiego żałość. — Koy przecież troski, umysłu Chrześciańskiego przewagą, ktorego wspaniałość znosić mężnie przepisuie przypadki nieuchronne, pomniąc: — że Xiąże Kasztelan Przyiaciel Twòy dobrany, nie umarł ze wszystkim, bo Ciało tylko zostawiwszy ziemi, żyie w sercah Przyiaciòł, żyie w wypracowaney sławie, żyie w BOGU cały, pragnąc przysporzyć życiu Twoiemu dni pełnych radości.

Jaśnie Oświecony Xiążąt Lubomirskich Domie wielkością Imienia, sławą czci i cnoty, liczbą słynących Mężow, nie tylo w oczach Polskiego, lecz i większey świata połowy przez wszystkie wieki twoie zawsze okazały; iakiego nie napełniasz zdumienia i żalu, patrzących na smutne wspaniałości twoiey rozwaliny! Upada w Jaśnie Oświeconym Antonim Xiążęciu Lubomirskim Kasztelanie Krakowskim Filar od czoła przedniey dzieł twoich budowy! Twierdza sławy twoiey szturmem śmiertelności rozsypana, i z tą na ktòrey wyniesiona, zrównana ziemią, polem iest umartwienia twoiego, polem przecię, z ktòrego zdobyte przed Niebem i Swiatem Xiążęcia Kasztelana zasługi, obfite pociech i sławy znosić tobie nie przestaną żniwo.

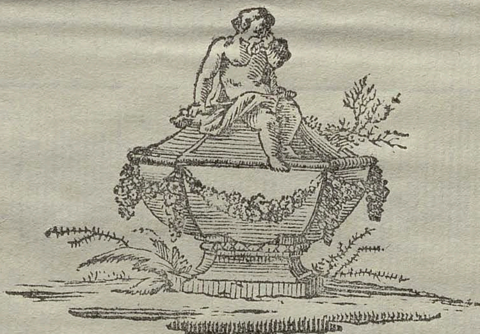
Jaśnie Oświecone, Jaśnie Wielmożne Gości żałobnych IMIONA, iuż powinowactwem, iuż wierną przyiaźnią z Xiążęciem Kasztelanem połączone; Chrześciańskich przychylnych za życia, i po śmierci w tym świetnym i licznym Godności waszych zgromadzeniu okazanych sobie świadczeń, gdy równemi Pan ten zastąpić nie zdoła dziękami, słodkich i nie ustannych życia waszego chwilom życzy pomyślności.

Prześwietny Rycerski Stanie, szczery Ten każdemu Wspòł-Obywatel, iak w życiu nie zmyślonym przywiązaniem, tak po śmierci wiernym dla każdego z was tchnący życzeniem; żegna przy-

iacielſkie ſerca waſze, a na dowod wzaiemnego ſprzyiania, chcecieli w czaſie i wieczności bydź ſzczęśliwemi? te zwięzłe, ktòrym ſam ſię rządził, życiu waſzemu zoſtawia upomnienie: — *DEUM timete*, *REGEM honorificate.* (t) — Lękaycie ſię BOGA, ſzanuycie KROLA.

Na koniec, obecne Chrześciańſtwo, ktòrym z ſławnych cnotliwego życia i pobożney śmierci przykładòw Jaśnie Oświecony Antoni Xiąże Lubomirski Kaſztelan Kràkowſki, podał doſadne nauki, iak dni doczeſności prowadzić i kończyć macie; wznieście gorące do BOGA weſtchnienia, aby pamiątka śmierci Jego na wzòr cnoty wyſtawiona, ſłynąć nie przeſtała przez wieki.

(t) 1, Petri, 2do verſ. 17.

OPISANIE POGRZEBU.

Zeszłego w tey Krolestwa Stolicy pod dniem 8 Marca Xiążęcia Kaſztelana Krakowſkiego Ciało, z Pałacu do nowey przy Kościele Xięży Reformatów Kaplicy odprowadzone, na wynioſłym i rzęſiſtemi świecami otoczonym Katafalku złożono, gdzie codzień liczne Ofiary i żałobne odprawiano Obrzędy, do dnia 14 Marca, ktorego ten pierwſzy Swiecki Senator, pierwſzy też w nowym rzeczoney Kaplicy Grobie pogrzebiony odpoczywa.

Pogrzeb publiczny w Kościele wzmiankowanym odprawił ſię dnia 22 Kwietnia. — Wſzyſtkie tey Swiątyni Ołtarze i ściany żałobą powleczone, Luſtrami w Cyfry Xiążęce przyozdobione licznym po gzemſach i wſzędzie, gdzie kſztałt pozwalał, iarzęcym światłem były oświecone.

W pośrzodku ſtał wſpaniały Katafalk, a na czterech ſtopniach ponſowym galonowanym ſuknem pokrytych oſadzony był poſtument gięty, akſamitem galonowanym pokryty, na ktorym cztery Lwy rznięte unoſiły Trunę bogatą, a na iey wierzchu Mitrę, Order Orła Białego, i Inſignia Generalſkie. — Obok Trunny na wyſtępach poſtumentu oſadzono dwa rznięte złociſte Geniuſze, te od zawiſłego po nad truną Portretu opuſzczane z liścia laurowego feſtony unoſiły, pod akſamitnym złotą materyą podſzytym, i ſuto ſzamerowanym, z rozpuſzczonemi na cztery rogi bretami w Xiążęcą Mitrę ułożonym baldakinem. — Przy czterech Katafalku rogach

ſtały

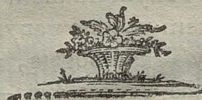
ſtały cztery wynioſłe termowe Kolumny dzwigaiące na ſobie okazałe do świec ważony. — Między ktòremi obok Katafalku wyſtawiono dwa kſztałtne Obeliſki rzęſiſtym iarzęcym światłem tak, iak kolumny napełnione.

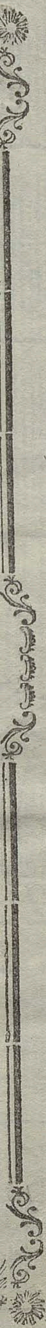
Dla wyborney i liczney Muzyki, Chòr na cztery coraz wyżſze podziały był wyſtawiony żałobą i gęſtym światłem okryty.

Po licznych Swiętych Ofiarach i Wigiliach, Mſzą Wielką śpiewał Jaśnie Oświecony Xiąże Jegomość PONIATOWSKI Biſkup Płocki, Koadiutor Krakowſki, pod czas ktòrey Kazanie naſtąpiło, a po iey ſkończeniu Wielki Kondukt, przez Xiążęcia Jegomości Celebruiącego, oraz Jchmość Xięży Biſkupòw: *Giedroycia* Zmudzkiego, *Wodzińſkiego* Smoleńſkiego, *Cieciſzowſkiego* Koadiutora Kiiowſkiego, Officyała tuteyſzego, *Naruſzewicza* Koadiutora Smoleńſkiego, Piſarza W. Litewſkiego odprawowany.

NAYIASNIEYSZY NASZ PAN, tudzież Senatorowie, Miniſtrowie, Dygnitarze, Naydyſtyngwowańſze Damy, i inne liczne Państwo, na tym ſmutnym pierwſzego Swieckiego Senatora Akcie znaydowali ſię.

Po Nabożeńſtwie, naſtąpił żałobny Obiad, koſztownie i wſpaniale od Familii dawany.

DE LA
BIBLIOTHEQUE
DE MR LE PR
ALEXANDRE
LUBOMIRSKI

